

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/27/2017
Identifikačné číslo spisu: 3815203702
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3815203702.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne A. D., bývajúcej v J., zastúpenej JUDr. Tijanou Čečezovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Drieňová č. 76/17, proti žalovanej F. Z., bývajúcej v F., zastúpenej JUDr. Romanom Henčelom, advokátom, so sídlom v Prievidzi, G. Švéniho č. 8, o vydanie hnutelných vecí, eventuálne o zaplatenie 954,89 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 12 C 101/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 14. septembra 2016 sp. zn. 5 Co 932/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 14. septembra 2016 sp. zn. 5 Co 932/2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 14. septembra 2016 sp. zn. 5 Co 932/2015 potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej aj „CSP“) rozsudok Okresného súdu Prievidza (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) zo dňa 14. septembra 2015 č. k. 12 C 101/2015-68, ktorým okresný súd zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť vydať jej hnutelné veci a v prípade nemožnosti vydania týchto vecí, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 954,89 eur s príslušenstvom. Na náhradu trov konania okresný súd aplikoval § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Z.z., účinného do 30. júna 2016, ďalej len „O.s.p.“). Zároveň odvolací súd žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %. Uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a správne vec rozhodol, keď návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť vydať jej hnutelné veci a v prípade nemožnosti vydania týchto vecí, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 954,89 eur s príslušenstvom, ako nedôvodný zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd len podčiarkol, že žalobca musí tvrdiť konkrétne skutočnosti, ktoré uplatňovaný nárok odôvodňujú a jednak označiť dôkazy, preukazujúce jeho tvrdenia. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takéhoto rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo

skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Skutočnosti, od ktorých sa odvíja uplatnené právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bolo na žalobkyňu, aby za účelom dosiahnutia úspechu v konaní tvrdila rozhodujúce skutočnosti a na preukázanie ich tvrdení označila alebo predložila dôkazy. Z dokazovania bolo nesporné, že žalobkyňa nadobudla v dedičskom konaní po poručiteľovi O. S. niektoré hnutelné veci, ktoré boli v tom čase v držbe žalovanej. V konaní nebolo sporné ani to, že osobné motorové vozidlo (ďalej len „OMV“) žalovaná vydala žalobkyňu dňa 6. januára 2015. Sporné bolo len to, či spolu s OMV vydala žalovaná aj ostatné žalobkyňou zdedené hnutelné veci. Bolo preukázané, že žalobkyňa na prevzatie zdedených vecí splnomocnila svojho syna, A. D., pričom z obsahu plnej moci bolo zrejmé, že táto sa týkala aj prevzatia hnutelných vecí. Splnomocnený zástupca sa preto nemal pri prevzatí OMV uspokojiť s tvrdením druhej strany, že v OMV sa nachádzajú hnutelné veci, ale túto skutočnosť mal aj riadne preveriť, čo sa v danom prípade nestalo, čo nemôže byť na ujmu žalovanej, ak splnomocnený zástupca žalobkyne nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Konštatoval, že ak žalobkyňa v alternatívnom petite žiadala, aby jej žalovaná v prípade nevydania hnutelných vecí zaplatila 954,89 eur, súd prvej inštancie správne uviedol, že v dedičskom konaní sa dedičia dohodli na zostatkovej cene všetkých hnutelných vecí 100 eur, a teda je nedôvodné po krátkom čase požadovať od žalovanej, ktorá sa na tejto zostatkovej cene takisto dohodla, niekoľkonásobne vyššiu sumu, navyše bez akejkoľvek bližšej špecifikácie niektorých vecí a bez predloženia akýchkoľvek dokladov o zakúpení a kúpnej cene týchto vecí. Uzavrel, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala, že by jej žalovaná hnutelné veci, ktoré nadobudla do výlučného vlastníctva zadržovala, resp. že by jej tieto veci dňa 6. januára 2015 nevydala. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietaný odklon od konštantnej judikatúry dovolacieho súdu odôvodňovala s poukazom na tzv. negatívnu dôkaznú teóriu s odkazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 81/2010 zo dňa 31. mája 2010, 6 MCdo 17/2010 a 4 Cdo 13/2009. Uviedla, že pokiaľ sa žalovaná bránila tvrdením, že hnutelné veci v celom rozsahu odovzdala žalobkyňu, bolo jej povinnosťou toto svoje tvrdenie preukázať. Pri preberaní OMV nemal splnomocnený zástupca žalobkyne - A. D. dôvod detailne preverovať skutočnosť, či hnutelné veci v kufri OMV sú alebo nie. S. súd mu teda vyčítal, že nepostupoval s odbornou starostlivosťou, avšak ľahkovážny prístup splnomocneného zástupcu žalovanej - J. Z., ktorý netrval na písomnom potvrdení prevzatia ostatných hnutelných vecí, nechal bez povšimnutia. Ďalšie nedostatky s poukazom na § 420 písm. f/ CSP videla dovolateľka v procese dokazovania, keď podľa jej tvrdení súdy nižších inštancií odmietli vykonať navrhnutý dôkaz. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie alebo alternatívne aby podľa § 449 ods. 3 CSP dovolací súd sám vo veci rozhodol. Súčasne žiadala nahradiť trovy dovolacieho konania.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť alebo zamietnuť.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu treba zrušiť.

5. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym

procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne (a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania) a subjektívne (osoba oprávnená podať dovolanie); (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344). V CSP sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené subjekty oprávnené podať dovolanie.

10. Vychádzajúc z uvedeného (bod 9. tohto rozhodnutia) dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), ktoré dovolanie spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) a dovolateľka v ňom napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým vo veci samej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

11. V danom prípade žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje popri sebe z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Najvyšší súd v prvom rade posudzoval prípustnosť dovolania žalobkyne z hľadiska ňou tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP), keď z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľka porušenie práva na spravodlivý proces zdôvodnila namietaním chyby a nesprávnosti v procese prejednanja sporu (v procedúre jeho vedenia) a z toho vyplývajúce nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského (i okresného) súdu (nepreskúmateľnosť rozhodnutia).

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia treba rozumieť nesprávny postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae

(odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietať alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

14. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia krajského súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“.

15. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), je nepreskúmateľné.

16. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

17. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

18. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení (nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci.

19. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že dôvodom potvrdzujúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby bol záver odvolacieho súdu (tiež súdu prvej inštancie) o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou, ktorá nepreukázala, že by jej žalovaná hnutelne veci, ktoré žalobkyňa nadobudla do výlučného vlastníctva, zadržovala, resp. že by jej tieto veci dňa 6. januára 2015 nevydala.

20. K uvedenému záveru odvolacieho súdu (bod 19. tohto rozhodnutia) dovolací súd akcentuje skutočnosť, že okrem povinnosti dostatočne odôvodniť právne posúdenie veci má súd zároveň povinnosť dostatočne odôvodniť proces dokazovania. Je totiž všeobecne známou skutočnosťou, že dokazovanie je jedným z najvýznamnejších štádií civilného sporového konania, prostredníctvom ktorého súd zisťuje, či skutkový stav prezentovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu zodpovedá alebo nezodpovedá skutočnosti. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávacou zásadou, čo znamená, že súd vychádza len zo skutočností tvrdených účastníkmi a vykonáva len tie dôkazy, ktoré účastníci navrhli (okrem výnimiek podľa § 120 ods. 1 posledná veta O.s.p.). Podobne aj v zmysle CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia

dôležité pre rozhodnutie v o veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a t o v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu (čl. 8 CSP). Aj podľa CSP ostáva v sporovom konaní zachovaná povinnosť strán sporu označiť dôkazy ako jedna z náležitostí žaloby (§ 132 ods. 1 CSP) a preberá sa právo súdu rozhodnúť o tom, ktoré dôkazy vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). Súd podľa CSP zásadne nevykonáva dokazovanie bez návrhu, s výnimkou prípadov podľa § 185 ods. 2 a 3 CSP. Z citovaných ustanovení vyplývajú teda základné práva a povinnosti strán sporového konania, ktorými je aj tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých strana odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany a označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností (povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť). Strana sporu musí uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne (povinnosť tvrdenia). Povinnosť tvrdenia je úzko spojená s dôkazným bremenom. Jej nesplnenie má spravidla významné dôsledky pre rozhodnutie vo veci samej. Neunesenie dôkazného bremena totiž znamená neúspešnosť strany v spore. Samotná skutočnosť, či strana sporu, resp. účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi sporovými stranami v spore závisí na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti sporových strán. Obvykle platí, že žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu s a môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena tej-ktorej strany sporu treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu (na ktorú poukazuje aj dovolateľka v dovolaní), t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo, čo sa nestalo, čo neexistuje, napr. tvrdenie, že žalovaný nezaplátil, atď.), v dôsledku čoho dochádza k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného aj napriek tomu, že ide o tvrdenie žalobcu. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná.

21. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zjavné, že odvolací súd (napokon ani súd prvej inštancie) sa otázkou nevyhnutne súvisiacou s dokazovaním v sporovom konaní, tzv. negatívnou dôkaznou teóriou vôbec nezaoberal, ktorá otázka mohla mať rozhodujúci význam pre spravodlivé rozhodnutie sporu, a to posúdenie nároku žalobkyne voči žalovanej na vydanie hnutelných vecí, resp. eventuálne zaplatenie 954,89 eur s príslušenstvom. Rozhodnutie odvolacieho súdu je tak nepresvedčivé, nepreskúmateľné a nespĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 O.s.p.). Takéto nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu treba považovať za pochybenie v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Dovolanie žalobkyne je preto v zmysle citovaného ustanovenia prípustné a zároveň aj dôvodné. Dovolať bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné oprávnenia postupom odvolacieho súdu, na ktorý možno primerane aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete.

22. Vzhľadom na vyššie uvedený záver dovolaciemu súdu neostalo iné, než napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP). Dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo vzhľadom na už spomenutú vadu konania, nemožno posúdiť, či napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na (ne)správnom právnom posúdení veci.

23. O trovách pôvodného aj dovolacieho konania bude rozhodnuté súdom v novom rozhodnutí (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.